

tanien gennem udøvelse af selvbestemmelsesretten havde genvundet sin suverænitet, så meget desto mindre som Mauritania i kraft af sin selvbestemmelsesret ville blive frigjort fra kolonialistisk indflydelse; Tunis ville ikke støtte nogen foranstaltning, som kunne sinke Mauritaniens opnåelse af selvstændighed, og den tunesiske repræsentant påpegede, at intet ville hindre det mauritanske folk i efter at være blevet uafhængigt at slutte sig til Marokko.

En række af de afrikanske stater, der tidligere indgik i det franske kolonirige syd for Sahara, tog under debatten ligeledes — til dels i ret skarpe vendinger — afstand fra Marokkos anbringender og krav og gav udtryk for, at FN ikke på indeværende tidspunkt burde vedtage nogen beslutning, som forudsatte en udskydelse af Mauritaniens fulde uafhængighed eller vedrørte Mauritaniens fremtidige forhold. I flere af disse indlæg anførtes endvidere den betragtning, at da den afrikanske uafhængighedsproces måtte gennemføres på grundlag af de i koloniperioden vilkårligt dragne grænser, ville mange af de nye stater i Afrika kunne stille krav af samme karakter, som Marokko gjorde gældende i henseende til Mauritania, hvilket imidlertid ville indebære risiko for den politiske stabilitet i Afrika, hvis bevarelse måtte gå forud for alle andre hensyn, hvorfor Marokko burde undlade at skabe et farligt præcedens.

Guinea gav under debatten udtryk for tvivl med hensyn til ægtheden af Mauritaniens uafhængighed og indtog en positivt præget holdning til de marokkanske synspunkter.

Af de asiatiske lande, som deltog i debatten, gav Indonesien fuld tilslutning til Marokkos standpunkter; efter Indonesiens opfattelse udgjorde Mauritania et problem af samme art som Vest Ny Guinea.

Afghanistan, Pakistan og Indien var af den anskuelse, at den mauritanske befolknings stilling til spørgsmålet om forening med Marokko ikke var blevet klarlagt gennem folkeafstemningen i 1958 om den nye franske forfatning; Indien og Philippinerne fremhævede dog, at FN under de foreliggende omstændigheder vanskeligt kunne foretage sig noget i sagen, og nævnte begge muligheden af direkte forhandlinger mellem

Marokko og Mauritania, når sidstnævnte stat havde opnået fuld uafhængighed.

Cambodia anså det ikke for godt gjort, at den mauritanske befolknings tilkendegivelse om en uafhængig status for deres land ikke var et frit udtrykt ønske, og dette ønske måtte derfor imødekommes.

Indonesien, Jordan og Libyen fremlagde i udvalget et resolutionsforslag, som med visse ændringer, foreslået af Afghanistan, gik ud på, at de interesserede parter skulle indlede forhandlinger med henblik på at nå til en fredelig løsning af problemet på grundlag af selvbestemmelsesretten.

Et af Indonesien foreslået, men af Irak fremsat ændringsforslag, som tilsigtede en bred enighed i udvalget, blev forkastet med 39 stemmer for, 31 imod og 25 abstentioner. Det gik ud på, at forsamlingen „udtrykte håbet om“, at de interesserede parter ville finde en fredelig løsning på problemet på grundlag af selvbestemmelsesretten. De fem nordiske lande, de fleste vesteuropæiske lande, USA og en række latinamerikanske lande samt ti afrikanske lande, deriblandt de to Congostater, stemte imod. Bl. a. Marokko og Tunis undlod at stemme.

Efter forslag af Indien blev derefter Indonesiens, Jordans og Libyens resolutionsforslag trukket tilbage, og første udvalg fremkom således ikke med nogen indstilling til plenarforsamlingen i Mauritania-spørgsmålet.

Dette tog plenarforsamlingen til efterretning.

17. Sovjetunionens klage over amerikanske flyvninger.

(Dagsordenens punkt 80).

Sovjetunionen anmodede den 20. august om optagelse på dagsordenen for 15. generalforsamling af følgende punkt: „Truslen mod verdensfreden som følge af aggressive handlinger fra USAs side imod USSR“. Et sovjetisk memorandum herom gik bl. a. ud på, at den amerikanske regering under tilsidesættelse af FNs formål og principper vedblev at føre en politik, som bestod i at sende militære flyvemaskiner ind i Sovjetunionens luftområde. I memorandummet skildredes U-2-episoden den 1. maj 1960 og RB-47-episoden 1. juli 1960, og der henvises til, at USA benyttede militære baser,